

ENTRECULTURES 2006

Ricard Salvat

Director del III Festival Internacional de Teatre de Tortosa EntreCultures

TEXT DEL PROGRAMA DEL III FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRE
DE TORTOSA ENTRE CULTURES

L'edició d'aquest any d'EntreCultures pretén definir un nou camí. Després de l'experiència del 2005, que va comportar el primer enfrontament del nostre públic amb teatres de «més enllà del mar», com diu el mestre Nicola Savarese, l'any passat vàrem mirar de fer una proposta de festival més oberta, no solament a gran part dels teatres del Mediterrani, sinó també a tots els teatres nacionals de l'Estat espanyol. Pensem que les dues línies ja varen quedar definides. L'equip d'organització i direcció del festival hem reflexionat molt sobre tot el que es va aconseguir, i sobre les errades comeses, i enguany hem pensat de centrar-nos en un aspecte fonamental: donar pas a tots els representants del teatre mestís del nostre país i als defensors del teatre no aristotèlic que han treballat o treballen a Catalunya, i que han estat veritables pioners en el camí d'obrir-se a les realitats d'altres formes teatrals. Per això, aquest any aquest festival ha suggerit al gran creador Albert Vidal que fes un espectacle arriscat i apassionant, *Islam*, en què el nostre creador reflexiona, en aquests moments de guerra, intolerància, por i censures de tota mena i per tots els bàndols, sobre com es poden establir ponts de diàleg i de comprensió a través de l'art.

Albert Vidal a casa nostra, com Stavros Dufexis a Grècia, han estat dos veritables *adelantados*. Utilitzem la paraula que els conqueridors espanyols feren servir a Amèrica del Sud. Vidal i Dufexis són dues persones que han sabut avançar-se i han descobert nous camins de penetració i de descobriment en els nous continents apareguts. Resulta que tant Grècia com Catalunya, encara avui en dia, malgrat els anys que fa que som a la Unió Europea, no acaben de comptar en els circuits habituals dels festivals europeus i en els teatres subvencionats. Dufexis i Vidal, molt abans que alguns teatristes de París i Londres, varen intentar un diàleg amb l'Extrem Orient. Un diàleg que en el cas d'Albert Vidal l'ha portat a altres comunitats culturals, com ara Mongòlia. Per tant, enguany, que afortunadament ha estat considerat «L'any de la Memòria», és un bon moment per recordar com han anat les relacions entre Occident i Orient i, per tant, potser és també la gran ocasió històrica de començar a reescriure la història del món de l'espectacle des d'unes altres coordenades. Unes coordenades de veritable Unió Europea, en què tots els països que la componem siguem considerats iguals, i on no es mantingui sempre la primacia de dos o tres països que s'autoconsideren capdavanters i que sota cap concepte volen perdre el lideratge. S'han de reconsiderar les dates i les dades dels fets històrics d'aquests darrers anys a tots els països europeus. Sense voler-ho dir òbertament —perquè creiem que no és ara per ara

necessari encara de fer-ho—, la proposta del tercer EntreCultures és una mena d'homenatge a totes les persones sovint menystingudes o inconegudes que han treballat en aquest sentit.

Amb això també volem retre un callat reconeixement a les persones que han treballat per a l'entreculturalitat a casa nostra. Per exemple Agnès Agboton, que ens ha apropat a la cultura de Dahomey mitjançant els seus llibres de contes i de cuina. Els primers de fer aquest salt varen ser els músics. Ells, com és lògic, ho tenen més fàcil, atesa la internacionalitat del seu llenguatge. També els volem recordar i agrair-los les seves aportacions, i per això tindrem molts conreadors d'altres maneres d'entendre la música, que o bé hi viuen o bé han treballat a casa nostra, com per exemple Oli Silva, de Guinea Bissau, Diabaté Karnou, de Costa d'Ivori, Krishoo Monthieux, etc.

L'any passat vàrem agrair molt les paraules de la gran cantant jueva Esti Svidensky que va dir que el festival tenia una funció d'«ecologia de la cultura». Belén Guinart i Juan Carlos Olivares, en els seus comentaris, varen tenir l'amabilitat de recollir aquestes paraules. Per tant, el Festival EntreCultures és, com es va afirmar l'any passat, «el Greenpeace de la diversitat cultural». Mirem també aquest any de ser dignes de continuar aquesta dimensió que se'ns va aplicar i que resultà tan emocionant a tot l'equip d'EntreCultures.

Naturalment, després d'haver-nos centrat, en la passada edició, en les dramatúrgies de Palestina i Israel, enguany obrim el ventall a nous països i noves realitats escèniques, com són l'Afganistan, Benín, Costa d'Ivori, Guinea Bissau, Iran, Xipre, el Líban, Dubayy, Líbia, Síria i l'Iraq, a part dels nostres veïns naturals, el Marroc, i si es vol, per extensió, també Tunísia. També Israel —de fet els artistes invitats volen venir sota el nom de Jerusalem— ens presenta un espectacle que hem triat perquè per ell mateix ja és l'exemple d'un admirable pont de diàleg. Una companyia composta per jueus i àrabs de Jerusalem que actuaran en els dos idiomes d'aquell país. Així mateix, l'Estat espanyol hi serà representat amb un espectacle oportunitíssim i summament divertit que presenta el gran còmic Pepe Garamendy, i Catalunya comptarà amb la presència de diversos espectacles: la proposta d'Albert Vidal titulada *Islam*, la d'Albert Roig —que segueix ampliant la línia d'investigació de fa dos anys, que tants èxits li va proporcionar—, i la de Josep Rodri. Per acabar, tenim un espectacle de carrer del País Valencià, presentat per una de les millors companyies que hi ha en aquesta modalitat, Xarxa Teatre.

En unes planes a part comentarem els actes culturals que tindran una varietat semblant a les dues edicions anteriors, però que se centraran en les reflexions sobre «El teatre i la guerra» i «El teatre i la pau» i sobre diversos homenatges a creadors que malgrat que no són entre nosaltres hi segueixen estant presents: Samuel Beckett, Bertolt Brecht, Jordi Mesalles...